

[Boligministeren.]

vendigheden af en lovgivning på dette område ikke er lykkedes at nå til et resultat, der kunne samle bred tilslutning.

Hr. Kaj Andresen udtrykte sig på den måde, at der ikke havde været forhandlingsvilje under udvalgsarbejdet. Må jeg dertil sige, at lovforslagene i sig selv som fremlagt i Folketinget efter min mening er udtryk for, at regeringen har villet imødekomme synspunkter, som også socialdemokratiet har gjort gældende i en lang årrække. Jeg håber derfor, at man uanset holdningen til de ændringsforslag, der er stillet, vil erkende, at lovforslagene vedtaget selv uden disse er betydelige fremskridt.

Hr. Kaj Andresen nævnte først det ændringsforslag, der er stillet om direkte at placere naturfredningsmyndighederne i lovens tekst. Herom vil jeg blot sige, som det også fremgår af den skriftlige kommentar til forslaget, at det alene skyldes hensynet til de øvrige myndigheder, der kan komme på tale, når man ikke har ment specielt at ville nævne naturfredningsmyndighederne. Der kan nemlig også være tale om samarbejde med sundhedskommissioner, som kan blive ganske vigtigt, og samarbejde med landbrugsministeriet. Men at jeg i øvrigt helt kan tiltræde, at fredningsmyndighederne sikres indflydelse på administrationen, fremgår også af de besvarelser, der er givet i udvalget.

Må jeg sige med hensyn til ændringsforslaget om direkte at nævne lånemulighederne i selve lovens tekst, at dette ændringsforslag ligesom ser bort fra, at siden man fik byreguleringsloven, har man fået boligfonden, hvis midler er til rådighed. Der er på ingen måde — det er også sagt i svaret til udvalget — noget til hinder for, at der af boligfondens midler kan udlånes beløb til realisering af de opgaver, som er omtalt i denne lovgivning. Man kan vel endog sige, at boligfonden i sin formulering, hvad angår de konkrete lånetilsagn, er videregående end det ændringsforslag, der er stillet af socialdemokratiet og SF.

Jeg ved godt, at det, som er afgørende, når det kommer til stykket, måske er spørgsmålet om beløbenes omfang. Vi har diskuteret det så mange gange her i salen, men må jeg ikke alligevel sige, at den nedskæring af boligfondsmidlerne, man taler om, jo er

en nedskæring i forhold til et budget, i forhold til et beløb, der aldrig nogen sinde har været brugt. Derimod har der, for så vidt angår de anvendte beløb, været en stigning fra det tidspunkt, da loven blev gennemført, og frem til nu. Jeg vil også sige, at inden for boligfondens rammer, og således som finansloven nu er vedtaget med en tekstanmærkning om boligfondsmidlerne, er der tilvejebragt mulighed for, at man en årrække frem i tiden kan disponere over boligfondsmidler. Det efterlader mulighed for en betydelig smidighed. Når kommunerne har mulighed for at erhverve en ejendom eller for at igangsætte et byggemodningsarbejde, kan de få et lånetilsagn; de kan måske ikke få hele beløbet det første år, men de kan få det over en årrække og sikkert også på en sådan måde, at det skaber et godt grundlag for at sætte betydelige arbejder i gang.

I øvrigt vil jeg gøre den tilføjelse, at det ikke er sådan, at der ikke er andre muligheder for kommunerne end boligfonden. Der er de muligheder, man hidtil har haft, og der er også peget på her under debatten, at med tiden vil frigørelsesafgiften kunne træde ind og bidrage til finansiering af byggemodningsforpligtelsen.

Dernæst vil jeg gerne gøre nogle bemærkninger i anledning af det, både hr. Kaj Andresen og hr. Gert Petersen sagde om de to, skal vi kalde dem hovedændringsforslag, som er fremsat af de to partier. Det første er det ændringsforslag, som tilsigter, at der kun gives erstatning for rent faktisk konstateret afholdte udgifter. Det er i modsætning til den formulering, bestemmelsen har fået i lovforslaget. Princippet for den erstatningsbestemmelse, der er indsat i lovforslaget, er jo, som det vil vides, hentet i byreguleringsloven — et princip, som i sin tid blev godkendt af den daværende socialdemokratiske regering. Regeringen har ikke ment ved denne båndlæggelse, der nu finder sted, at ville fravige det princip, som dengang blev fastslået.

Man kan vel næsten sige, at hvis der endelig er tale om en ændring i forhold til princippet i byreguleringsloven, er der for så vidt tale om en vis stramning, idet den praksis, som er anvendt ved erstatningsbestemmelserne, nu udtrykkeligt er angivet i lovforslaget. Det er jo ikke tilstrækkeligt, at der bare ses på, hvad den faktiske ud-